

КРАМАТОРСЬК ЗІБРАВ ЛИВАРНИКІВ З УСІЄЇ КРАЇНИ

В Академії відбулася VII Міжнародна науково-технічна конференція «Перспективні технології, матеріали й обладнання в ливарному виробництві», присвячена 85-річчю ПРАТ «НКМЗ» та 55-річчю ПАТ «ЕМСС». 16–17 жовтня наш виш зібрав науковців і спеціалістів із ливарного виробництва з чотирьох країн, серед яких і Японія та Германия.

Організаторами конференції виступили кафедра технологій і обладнання ливарного виробництва ДДМА, Міністерство освіти і науки України, Асоціація ливарників України, Фізико-технологічний інститут металів і сплавів НАН України, ПРАТ «НКМЗ», ПАТ «ЕМСС», ТОВ «Укрфаворит».

Відкрив конференцію перший проректор Анатолій Фесенко. У своїй промові він привітав учасників, серед яких – представники вишів України, організації НАНУ, підприємств і заводів. Цього року до Академії завітали представники Ново-краматорського машинобудівного заводу і заводу «Енергомашспецсталь» (Краматорськ), ВАТ «Полтавський ГЗК» (Горішні Плавні), ПРАТ «Бетонмаш» (Слов'янськ), ПАТ «Бердянські жатки» (Бердянськ), ТОВ «Укрфаворит» (Мелітополь). Анатолій Фесенко розповів про Краматорськ, чим живе місто після подій 2014 року, і трішки про історію нашого вишу та стан речей на сьогодні. Із основних проблем, з якими стикнулася Академія, проректор від-

лив дві: виїзд випускників шкіл із Краматорська й з України та не престижність машинобудівних спеціальностей натепер. Із вітальним словом виступили головний металург

Директор Департаменту ливарного виробництва Степан Клименко

ПРАТ «НКМЗ» Віталій Злигорев, начальник технологічного відділу ливарного виробництва ПАТ «ЕМСС» Олександр Козлов, директор ТОВ «Укрфаворит» Денис Бурдін.

У своєму виступі директор Департаменту ливарного виробництва, канд. техн. наук Степан Клименко доповів про

стан ливарної галузі на сьогодні та торкнувся тих заходів, що потрібні для відновлення й розвитку галузі в майбутньому. Він наголосив, що зараз четверть ливарних виробничих потужностей знаходиться на не-підконтрольній Україні території, що є однією з причин падіння обсягу виробництва. Нарікнув і на зростання собівартості та неконкурентноспроможності українського литва. І це на фоні збільшення ливарного виробництва у світі, особливо в Китаї.

Віцепрезидент Асоціації ливарників України Ольга Пономаренко

Відкриття конференції. Виступ першого проректора Анатолія Фесенка

Щоб позитивно вплинути на ситуацію, Степан Клименко пропонує розвивати нові технології, мінімізувати трудомісткість людини на виробництві, зменшити енергозатратність, збільшити обсяги виробництва, покращити економічні показники виробництва до 4 разів. І, насамперед, потрібно підтримувати вищу школу, що готує спеціалістів цієї галузі.

На завершення посадовець побажав навчати і виховувати студентів так, щоб у них був інтерес до навчання, сталі і до нашої України.

Ольга Пономаренко, віце-

президент Асоціації ливарників України, д-р техн. наук, проф., у своїй промові звернулася до представників підприємств і наголосила, що підняття заробітної плати випускникам вишів, а тим самим і підвищення престижу ливарної спеціальності, сприятиме відродженню галузі.

Багато цікавих доповідей прозвучали на цій конференції за п'ятьма напрямками: «Прогресивні технологічні процеси отримання виливків з чавуну, сталі, кольорових та благородних сплавів», «Фізико-хімічні основи отримання металів і сплавів», «Перспективні форму-

вальні матеріали та суміші. Перспективні технологічні процеси виготовлення форм та стрижнів. Спеціальні способи лиття», «Модельювання, комп'ютерні та інформаційні технології, механізація та автоматизація в ливарному виробництві», «Металознавство, термічна обробка, споріднені технології і виробництво».

За матеріалами конференції вийшла збірка наукових праць, у яку увійшли 132 доклади з 13 вишів України, 6 організацій НАНУ, 16 підприємств. У рамках конференції учасники відвідали з екскурсією НКМЗ.

Вікторія Лебединська

20 РОКІВ НАТХНЕННОЇ РОБОТИ

Зовсім скоро газета «Академія» святкуватиме 20 років. Саме тому ми запускаємо цикл матеріалів про себе й свою роботу. Власне кажучи, за 20 років редакція «Академії» перетворилася на повноцінну медіа-групу, що створює не тільки газету, але й контент на радіо й телебаченні. А оскільки все починалося з друкованого ЗМІ, то й починати свою розповідь ми будемо з газети.

Спочатку було слово

У 1999 році, за взаємною ініціативою ректорату й студентів ДДМА, було створено й надруковано перший випуск газети під назвою «Академія». Основною метою видання було оперативне інформування студентів, викладачів і працівників ДДМА про події в житті Академії, про рішення ректорату, про роботу кафедр, відділів і громадських організацій, про досягнення вчених і фахівців, про студентське життя,

важливі й цікаві події міста, регіону, країни, а також про мистецтво, літературу, музику й спорт. Кожен охочий студент чи працівник Академії міг зробити публікацію в цій газеті або запропонувати ідеї для нових матеріалів.

Окремо хочеться сказати про студентів – ініціаторів створення газети: Аліну Остафійчук (М 97-2), Ярослава Шумейку (Уч 97-2) і Олену Єременко (Ф 96-1). Саме вони заклали перші цеглини у фундамент майбутньої будівлі – нашої газети і її редакції А в подальшому саме вони зіграли важливу роль у формуванні майбутнього колективу редакції.

Зрозуміло, що склад творчого колективу щороку змінюється: поповнюється новими студентами й проводяча у самостійне життя тих, хто закінчує навчання в Академії. Але це не означає, що зв'язок між випускниками й учасниками медіа-групи припиняється. Потрапивши в таку творчу сім'ю, одразу відчуваєш це тепло і любов у колективі,

частинкою якого стаєш. За таку атмосферу й роботу варто віддати належне незмінному головному редакторові – Вячеславу Медведєву, який протягом усього існування медіа-групи підтримує творчість, креативність кожного члена редакції, допомагає кожному знайти себе і тим самим згуртовує колектив.

Рубрики

Звичайно, що газета не була би такою цікавою, якби в ній не було рубрик, які стосувалися різноманітних тем. Газета розвивалася динамічно, тому майже в кожному номері з'являлися нові рубрики: «Перший корпус», «Наука», «Под сенью муз», «News», «Пошта скриньки». Проблеми, судження, резонанс, «Розумники і розумниці», «Спорт», «Дні науки», «Лабораторія газети», «Однією нотою». Оскільки робота редакції була спрямована в осно-

вельно на забезпечення оперативного інформування викладачів і студентів про діяльність Академії і рішення ректорату, з перших номерів газети з'явилася рубрика «Перший корпус».

Нові творчі особи привносили свій стиль і створювали нові рубрики: «Для голодних і не дуже», «Між нами, дівчатками», «Психолог – першокурсникові», «Молодіжні течії», «Хвилинка позитиву», «Що? Де? Коли?». Напередодні президентських виборів велася рубрика «Будуть вибори у нас», у якій надавалися поради й критерії, за допомогою яких можна було обійти порожні обіцянки кандидатів і більш свідомо підходити до голосування.

Прозважальні рубрики необхідно сказати окремо, оскільки в них редакція мала ряд досягнень. За минулий час були головоломки, кросворди, шахи, загадки та інше. Адже розважальні рубрики мали відповідати рівню вишу й бути корисними як для студентів, так і для співробітників. Передусім, матеріали мали не передруковуватися з інших ЗМІ, а розроблятися своїми силами. Олександр Мель-

Бекстейдж з конкурсу «Міс Фото» 2016 року

ровки студентам перед сесією. За правильну розшифровку студенти могли отримати додатковий бал до іспиту або заліку. Охоплені були студенти кількох технічних спеціальностей. Формою головоломок, що найбільш прижилися, стали японські кросворди. Вони розроблялися фотокореспондентом Вадимом Медведєвим (аспірантом, а потім викладачем кафедри ТІУП).

Японські кросворди впроваджувалися протягом багатьох років не сходили зі шпальт газети. У їхньому складанні в нас були свої досягнення, які мають навіть елементи патентної чистоти. Ось деякі з них. Подвійний японський кросворд – у ньому після розшифровки власне японського кросворду з'являлося зображення звичайного кросворду, його теж необхідно було розшифрувати. Кольоровий японський кросворд – у ньому зображення зашифроване двома кольорами, при цьому він був удвічі складнішим за звичайний і тим цікавішим. Японський кросворд з недоліком інформації (для

аналітиків). У ньому на рядку полів замість точних цифр стояли математичні значки більше або менше якоїсь цифри. Нині ж, правда, уже багатьом відомі кольорові та подвійні японські кросворди, проте кросворд для аналітиків все ж таки став нашою особливістю, адже, окрім як у нашій газеті, він так ніде більше не зустрічався.

Проекти редакції

За 20 років роботи редакцією було реалізовано не один проект, найцікавіші з яких ми зараз і згадаємо.

У 2004 році в рамках конкурсу «Міс Академія» редакцією був організований проект «Міс Фото» за ідеєю тоді ще студентки Вікторії Лебединської. Проект удався. З усіх проектів, що проводилися редакцією, він став наймасовішим і влюбаним студентами. Адже шляхом голосування бюлетенями, через пошту скриньки газети, а потім комп'ютеризовано за номерами читальних білетів, студенти, викладачі й співробітники Академії обирали найфотогенічнішу дівчину. Проект «Міс Фото» редакція вела 12 років (до 2016-го).

(Продовження на с. 2)

№1 (1) 17 жовтня 1999 року

ВІВАТ "АКАДЕМІЯ"!

ГЕНІЙ – ТОВАР ШТУЧНИЙ

Внимание: конкурс!

ДІАМус

РЕКТОРАТ І ГАЗЕТА «АКАДЕМІЯ» ВОЛДАВНОГО ПІДПИСАНОГО ВИСТАВИ

ПЕРШИЙ НОМЕР ГАЗЕТИ

Олена Єременко (Ф 96-1), Аліна Остафійчук (М 97-2), Ярослав Шумейко (Уч 97-2)

28 жовтня – День визволення України від німецько-фашистських загарбників

СЛІДИ ЗВІЛЬНЕННЯ

Так, час стирає усе: і добре, і погане, лікує старі рани, наносить нові. Підручники історії навіть не намагаються передати наступним поколінням мрії, радості та біль людей того часу... Так, це все передається через фольклор, але зараз серед молоді, здебільше, він не знаходить поціновувачів. І тому страшні сторінки нашої історії не можуть навчити майбутні покоління...

Більш ніж сімдесят років тому відгомонила на наших землях страшна війна. Війна, що зламала мільярди долів, унесла мільйони життів. Навіть діти знають, що 22 червня, о 4.00 на українські та білоруські землі вдерлися німецько-фашистські загарбники. Що ж залишила нам ця війна? Ветеранів стає все менше, міни та снаряди в окопах вже повитягали сірі археологи. А самі окопи позаростали порослю. Не одна з воєн ХХІ століття не може «похизуватися» такою масштабністю та жорстокістю.

Які ж плоди принесла нам ця війна? Ідеї для заробітку «кіноробам» та «ігроборам» чи теми для піару політикам? Ні. Озирніться: немає жодного містечка в Україні, де б не було, хоч і занедбаного, пам'ятника з написом «Жертвам фашизму» чи «Тут поховані бійці Червоної Армії...». Ви колись цікавилися, скільки людей там поховано?

Я вирішив розпитати в студентів, які мешкають у Краматорську, що вони знають про «сліди» тієї війни, що розкидані на теренах нашого міста. Деякі студенти навіть не змогли згадати меморіал у сквері Героїв – Вічний вогонь, але ж не знати про нього неможливо, бо про це розповідають навіть у школах міста. Скільки разів бачив там молодь, що сиділа на парпеті, пила пиво та підкурювала від «вічного вогнища». Не знають, що це могила, мабуть, не вміють читати. Після війни всі околиці міста були усяні солдат-

ськими могилами, але 8 травня 1967 року здебільшого всі рештки були переховані в сквері Героїв. Тож коли наступний раз будете проходити вздовж Вічного вогню, згадайте про його призначення.

У найбільшій братській могилі Краматорська покоїться більш ніж 300 бійців, знаходиться вона на Артемівському цвинтарі, там же знаходиться й поховання льотчиків. У дворах 18-ї та 32-ї шкіл теж знаходяться братські могили. На територіях заводів Краматорська є меморіали, де вказані імена загиблих працівників, у багатьох селищах теж є меморіали з іменами загиблих мешканців.

Особливої уваги заслуговує стела на Крейдяній горі, бо там фашисти розстріляли сотні невинних мешканців міста. Людей виставили навпроти ями і після розстрілу деяких навіть ще живими засипали землею за допомогою трактора.

Для вас, історики майбутні,
Наш біль – рядки холодних слів...

Євген Плузник

Деякі туристичні місця Краматорська теж мають сліди війни. Наприклад, мало хто знає, що хрест на крейдяній скелі в Білокузьминівці стоїть в пам'ять про ченця Стефана, який переховувався в тих скелях від німців, які його потім знайшли й розстріляли.

Тема могил часів Другої світової війни ще не достатньо добре вивчена краєзнавцями, буває так, що старожили розповідають про могили, про які ми нічого не знаємо. Про інші складають легенди, як, наприклад, про статую біля Вічного вогню.

Зараз на нашій землі знову війна, і, на превеликий жаль, у Краматорську додалося місць ушанування загиблих наших воїнів. До цих місць ставитися потрібно з повагою, бо десь у таких же могилах, у більшості з нас, поховані прадідуся, а тепер і батьки, друзі, діти...

Андрій Капелешук

«ЩО? ДЕ? КОЛИ?»:

ДРУГИЙ ЕТАП МІЖНАРОДНОГО ТУРНИРУ

18 жовтня в Донбаській державній машинобудівній академії пройшли ігри другого етапу міжнародного молодіжного чемпіонату з гри «Що? Де? Коли?» під назвою «Шкільний синхрон-Lite. Випуск 3.2 – Ліга старту. Епізод VIII». На відміну від попереднього, «київського» етапу, цього разу авторська група підготувала пакет із 36 вельми непростих питань: 12 (!) із них виявилися складними для всіх наших команд (на першому етапі таких було всього три).

Як і минулого разу, з першого ж туру в суперечку двох «традиційних» лідерів у студентській категорії – «Древніх греків» (СА-18-1 і СА-19-маг ДДМА) і «ВЯБР» (СА-17-1 ДДМА) – вступили старшокласники краматорської школи-ліцею № 8 «Кактуси» (10-А). Другий тур трохі змінив ситуацію нагорі турнірної таблиці: на третю позицію піднявся «бронзовий» призер чемпіонату першокурсників «Воронка ентропії» (КН-19г ДДМА), за якою розташувалися «Програмісти» (КН-18-1 ДДМА). У третьому турі відбулися не-

Переможці гри – «Древні греки»

великі сенсації: чемпіони ДДМА серед першокурсників–2019 «СА-ІСТ-19» на решті згадали про свій статус і піднялися на першу сходинку, «ВЯБР» залишився на другій, а ось на третій розташувалася наймолодша команда – збірна 5–9 класів двох шкіл Дружківки «Человеки».

Утім, запас перших двох турів дозволив «Древнім грекам» усе-таки розділити 1–2-е місця з «ВЯБРом», 3–4-е поділили «Програмісти» й «Кактуси».

Офіційні підсумки «Шкільного синхрону-Lite-3.2» будуть підведені приблизно через місяць – стежте за нашою інформацією в соціальних мережах. До зустрічі на «Кубку Академії-2019» у листопаді!

Олександр Мельников

Місце	Назва	Капітан	Звідки	О	R
1	Древні греки	Софія Баган	ДДМА	12	85
2	ВЯБР	Ярослав Бондарев	ДДМА	12	76
3	Програмісти	Ярослав Котов	ДДМА	7	52
4	Кактуси (сш)	Дарина Григор'єнко	ЗОШ №8	7	43
5	Воронка ентропії	Олександр Махиборода	ДДМА	6	42
6	Человеки (мш)	Тимофій Шишкін	Дружківка	6	40
7	Лютики (мш)	Єлизавета Черепівська	ЗОШ №8	5	27
8	СА-ІСТ-19	Михайло Чиримпей	ДДМА	4	28
9	Комета (сш)	Ілля Кашанський	ЗОШ №3	3	16
10	Пінгвіни (сш)	Владислав Гуценко	ЗОШ №8	2	9
11	Треті з краю	Наталія Куліш	вчителі	11	76

ПЕРШІ КРОКИ ДО ВЕЛИКОЇ НАУКИ

Установча конференція Малої академії наук (МАН) із науково-промислового профілю відбулася в ДДМА 12 жовтня. Відкрив XXIII конференцію завідувач кафедри технології машинобудування, професор Сергій Ковалевський. Він привітав юних науковців і викладачів Академії з початком роботи та зауважив зростання інтересу до МАН: у перший рік у Малій академії взяла участь 10 наукових робіт, а минулого року їх було вже 140. Сергій Ковалевський розповів, що МАН почала плідно співпрацювати із Sikorsky Challenge при КПІ і вже одна наукова робота з нашої МАН була представлена там цього року. Також науковець висловив надію на співпрацю МАН і новостворених ліцеїв Краматорська.

Цього року робота МАН буде проходити за чотирма напрямками: «Автоматизація і інформаційні технології», «Економіка і менеджмент»,

«Інтегровані технології і обладнання» і «Машинобудування».

На конференції ми побачили як нові, так і знайомі обличчя, які вже працювали в рамках МАН. Після коротенького спілкування з деякими школярами стало відомо, що дехто вже обрав напрямки, у яких будуть працювати. Школярам 8–10-х класів пропонують роботу в таких секціях: машинобудування, комп'ютерних наук, електромеханіки, економіки, менеджменту тощо, а також фізики, хімії, математики, філології.

У рекреації перед актовим залом кафедри нашої Академії для слухачів МАН організували виставку, щоб школярі орієнтувалися, чим можна займатися на тій чи іншій секції. Так, були представлені 3D-принтер, машинки на базі «Ардуіно», ливарні вироби та ін., проводилися різні тренінги. За блиском в очах дітей було зрозуміло, що вони в захваті від того, що відбувалося навколо.

Після урочистого відкриття мандрівки розійшлися за обраними напрямками, де вже визначилися із секціями й обрали теми своїх майбутніх наукових робіт. Бажаємо успіхів нашим юним науковцям і побачимося в березні.

Анастасія Трусова

ДІВЧАТА В ТЕХНІЦІ

Напередодні Міжнародного дня дівчат, 8 жовтня, CSR Ukraine, експертна організація Центр «Розвиток КСВ» спільно з UNFPA, Фондом ООН у галузі народонаселення в рамках ініціативи «Дівчата STEM» організували Національний день дівчат у STEM (STEM це science – наука, technology – техніка, engineering – інжиніринг та mathematics – математика).

Так, одночасно в усіх областях України технологічні компанії відкрили свої двері для студенток та школярок 8–10-х класів та на власному прикладі надихали їх будувати кар'єру в науці та технологіях.

У Краматорську про сферу машинобудування та про відомі жінок-науковиць у цій галузі дівчатам розповіли в Донбаській державній машинобудівній академії. Наші лабораторії відвідали учениці 10-х класів ЗОШ № 8.

Національний день дівчат – це захід, який демонструє переваги побудови кар'єри в технологічній сфері, а також має на меті збільшити кількість дівчат у STEM і пробудити їхній інтерес до науки та технологій.

Хайме Надаль, голова представництва Фонду народонаселення ООН в Україні – UNFPA Ukraine, ви-

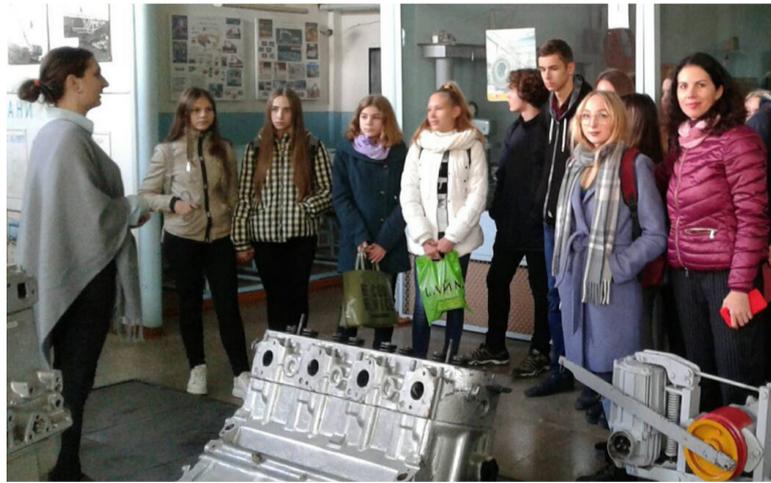

ступив із надихаючою промовою та зазначив: «Найбільші винаходи у світі відбулися за жіночої участі, і так сталося зовсім не випадково. Жінки мають креативне мислення, і нам потрібно його розвивати зі шкільного віку. Сподіваюся, що цей захід стане хорошим початком для мотивації дівчат до побудови кар'єри в STEM».

На фінальну дискусію наприкінці цього важливого дня під час онлайн-трансляції з Києва завітали: міністерка освіти і науки України Ганна Новосад, голова представництва UNFPA Фонду ООН у галузі народонаселення Хайме Надаль та керівниця CSR Ukraine, ініціаторка проекту «Дівчата STEM» Марина Саприкіна.

Керівництво й учениці ЗОШ № 8 висловили щиро дяку Академії, ректору Віктору Ковальову та кафедрі КМСІТ за чудову екскурсію лабораторіями, а ще за смачний coffee break!

О. Ковальова, координатор Філії «Дівчата STEM» ЗОШ № 8

20 РОКІВ НАТХНЕННОЇ РОБОТИ

(Закінчення. Початок на с. 1)

3 2008 року тричі виходила літературно-художня збірка «Альманах муз», у якій знайшла відображення літературна творчість викладачів, студентів, випускників ДДМА і гостей Альманаху. Відбито літературне життя Академії і міста в історичній ретроспективі. Читачі могли познайомитися з творами краєзнавців, прозаїків і поетів Краматорська, оцінити перші проби пера молодих авторів. Згодом збірка поповнювалася новими розділами: «Живопис», «Фотографія», «Музичне слово». У них представлені фотографії і картини студентів нашого вишу й гостей Альманаху, а в розділі «Музичне слово» можна побачити вже відомі літературні твори наших викладачів, які зазвучали по-новому

в музичному оформленні. Опікувалася альманахом поетеса, викладач Академії Аліна Остафійчук.

Окремо варто пригадати про конкурс на кращий текст і музику гімну ДДМА. Цей конкурс було розпочато з першим випуском газети «Академія». Протягом року на сторінках видання публікувалися варіанти тексту для гімну, які надсилали і студенти, і викладачі. Для того щоб обрати переможця конкурсу, було ще раз опубліковано всі тексти, але вже без імен і прізвищ авторів, щоби голосування було більш об'єктивним. Після цього студенти, викладачі й співробітники Академії могли заповнити бланки й обрати найкращий, на свою думку, текст. За результатами голосування обрали й затвердили слова гімну,

які ми чуємо і досі: «Vivat, Academia!» (автор – Анатолій Кібіреві).

За двадцятирічний період роботи не було зриву жодного номера газети. Це стало можливим завдяки злагодженій роботі усього колективу, відповідальності кожного члена редакції за загальний результат роботи, взаємовиручці, високий виконавський дисципліні, установленій на основі традицій редакції, що склалися. Нові сторінки нашої історії пишуть нові люди. З часом можуть змінюватися стиль, зміст і вигляд газети, але одне залишається незмінним – творчий підхід до будь-якої справи!

Далі буде.

Підготувала Руфь Кравчук

«ЧАВУН І ЛОТОС», АБО ЯК ВУЛИЦІ КРАМАТОРСЬКА ПОЖВАВЛЮЮТЬ АРТ-ОБ'ЄКТАМИ

Із кожним днем у нашому місті з'являється все більше арт-об'єктів. А саме зараз – у самому розпалі проєкт You are East. Дев'ять художників з Італії, Іспанії, США, Франції, Бельгії, а також України беруть участь у ство-

ренні дев'яти муралів. Вісім із них будуть прикрашати стіни будинків Краматорська (шість робіт буде на вулиці Марата), і ще один – арт-інсталяція з морських контейнерів, яку розмалює саме український художник, розташована поблизу першого корпусу

нашої Академії – біля входу в парк Ювілейний. Гадаю, останній об'єкт – найбільш очікуваний. Із металевих контейнерів планують зібрати людиноподібну фігуру, висотою 10 метрів. У теплу пору року цю конструкцію можна використовувати як літній кіно-театр. Як раз під час або після літньої сесії студенти та викладачі зможуть відпочити та подивитися щось цікаве.

Пропозиція створити проєкт You are East надійшла від благодійного фонду «Наш Краматорськ». Куратором проєкту є Денис Смачелюк. Сам Денис себе художником не вважає, але з творчістю пов'язаний напрома – він режисер. Він радий, що саме його запросили в такий чудовий проєкт та із захватом говорять про створені роботи.

Кожен художник має свій стиль, своє бачення та своє послання. Терміни для обрання команди були стислі, але опиралися ще й на різноманіття. У перехожих є можливість розглянути

кожну роботу, замислитися над її сенсом та, звісно ж, обрати собі хоч одну єдину до душі.

Проєкт створений, щоб прикрасити город, зробити його цікавішим та красивішим. Коли почали обирати, що саме малювати, пішли від зворотного: сказали, що не можна малювати. Цим проєктом хочеться викликати в людей зацікавленість, натхнення й відчуття начебто художнього музею, тому художникам заборонили підіймати важкі соціальні теми та тему війни.

Першою є робота італійця Фабіо Петані (Fabio Petani) – Missae Ferrum («Чавун і лотос»). Фабіо хотів додати кольорів місту та подарувати змогу

відчутти й побачити чаруючі північно-європейські ландшафти.

На другому муралі французького художника Алексі Стивенсона (Alexis Bust Stephens) – Laisser aller ses émotions («Звільни свої емоції») – зображений український бі-бой Uzee Rock, який вразив художника своїм виступом із брейк-дансу у Франції. Алексі сподобався його стиль, і він хотів би, щоб оточуючі знали своїх земляків.

Третій мурал намалював іспанець David Esteban. Він зобразив маленький вітряк із соломинками. Автор хотів звернути увагу на проблему екології та показати, що з пластика можна зробити щось корисне.

Уже зараз Ерік Бурке зі штату Невада завершує роботу над четвертим муралом, і скоро його можна буде побачити на вулиці Марата. На стіні зображені троянди, саме в такому абстрактному малюнку художник бачить наше місто в період відродження. Також намальовано додаткові роботи за рамками проєкту – це подарунок від Alexis Bust Stephens і Charlene Candératz.

Зазирніть на вулицю Марата, 2 та помилуйтеся красою.

Ксенія Єрмакова
Фото Артема Гетьмана

ІЗ ДАВНИНИ ДО СУЧАСНОСТІ: ЦІКАВІ ФАКТИ З ІСТОРІЇ НАШОЇ ЗЕМЛІ

Із давніх-давен на території сучасного Донбасу жили люди. Складно повірити, але декілька тисячоліть тому на цих землях існував великий центр видобутку та обробки кремнію й бронзи. Найдавнішим пам'ятником на території краю археологи налічують 150 000 років. А через тисячі років цей регіон знову стане промисловим центром.

Саме цей період показаний в археологічній виставці «Людина в просторі степу. Доба каменю. Доба бронзи», що проходить у Донецькому обласному краєзнавчому музеї в Краматорську.

Древні люди знаходили в крейдяних оголеннях кремній та розбивали його на нуклеуси – відсіки від каменю певної форми – трикутної, дископодібної або прямокутні, зягоговискаліпнезнаряддя. В епоху Мустьє (середній палеоліт) нуклеуси та знаряддя мають трикутну форму, у пізній палеоліт з'являються більш тонкі нуклеуси, що дозволяють виробляти великий асортимент кремнієвих знарядь. У період мезоліту з'являються лук та стріли. Роль наконечників стріл грали мікроліти – маленькі кремнієві пластинки. Появленню луку сприяли кліматичні зміни (деградував Скандинавський льодовик, і на наших землях з'явилися ліси, у яких мешкали не стадні тварини), тому виникає потреба одиночного полювання.

Укінці 5-го тисячоліття до нашої ери на території сучасного Донбасу починає формуватися металообробна провінція. Найдавніші археологічні пам'ятки в Європі, пов'язані з металом, були знайдені в Дніпропетровській області (кінець 5-го – початок 4-го тис. до н.е.). Метал, видобутий на Донбасі, у вигляді злитків (руду переробляли на місці) через трипільців ухилили на Схід. За приблизними підрахунками археологів, усього було видобуто 500–700 тис. тон металу. У ті часи використовували як кар'єрний, так і шахтний методи видобутку. Глибина ж самих кар'єрів сягала 10 метрів, шахт – 30 метрів. Виплавка проходила в печах, убудованих у глиняну породу, які представляли собою «норку», обмазану глиною (10 см завтовшки), яка складалася з двох частин – пе-

редпечія та плавильної порожнини, куди ставився тигель. Печ мала два отвори: димовий та сопло для подачі повітря. Перед її розпалом на дно печі в спеціальні поглиблення встановлювали тиглі, після чого піч заповнювали дробленою рудою з бурим вугіллям. ККД виплавки такої печі був не дуже великий, тому до 2 % міді залишалося в руді, а в шлаках – до 10 %. Температура в такій пічці могла сягати 1 200 градусів за Цельсієм. Після закінчення плавки звід печі розбирали й витягали тиглі та шлаки. Тиглі розламувалися, і з них виймалися злитки лінзоподібної форми. Після чого злитки рафінували. Під час цього процесу мідь очищали від заліза, мис'яку, шлаків. Проходив він наступним чином: злитки міді вдруге

розплавляли в плоских тиглях та водили по ним дерев'яною палицею, на яку наливав метал.

Навесні цього року ми писали про відкриття у нашому місті Донецького обласного краєзнавчого музею (ДОК). Але тільки 19 жовтня відбулося відкриття першої археологічної виставки – «Людина в просторі степу. Доба каменю. Доба бронзи», де представлені експонати саме тих часів. Усі речі

Експозиція Донецького обласного краєзнавчого музею

були знайдені на охоронних розкопках 2017–2018 років.

Кам'яну добу представляли наконечники стріл та нуклеуси. На жаль, велика кількість виро-

бів є репліками. Неоліт та бронзову добу представляла велика кількість різноманітної кераміки, декілька виробів із металу та форми для лиття, які на тимчасове експонування передав Бахмутський краєзнавчий музей.

Здебільше кераміка була знайдена під час розкопок курганів та могил і належала до Бабінської, Ямної, Катакомбної, Сурбної археологічних культур. Бабінська культура існувала

який розповідає про цю культуру, бо пам'яток цієї культури дуже мало. Назву вона отримала за назвою поселення.

Інші керамічні, кістяні, металеві експонати належали до Ямної, Катакомбної та Зрубної культур. Це курганні культури, які існували між 30–13 століттями до н.е. Свої назви вони отримали за типами поховань: у Ямній культурі ховали в ямах, у Катакомбній – у невеличкій «норі», у Зрубній – у зрубі. В усіх випадках зверху насипали курган. Дуже часто в один і той же курган ховали декілька разів. Іноді навіть зустрічається, що один курган має поховання декількох типів. Існують також поховання в могилах без курганів. У деяких випадках ноги покійника посипали червоною охрою, тому до революції 1917 року ці культури називали культурою червоних кістяків.

Кургани, безумовно, є символом Донбасу. Вони розповідають про його далеке промислове минуле. Приходьте до музею та «доторкніться» самі до речей, які набагато старші, ніж ми можемо собі уявити.

Андрій Канелешук

НАША «БРОНЗА» НА СТУДЕНТСЬКІЙ СПАРТАКІАДІ

16 жовтня на спортивній базі Донбаської державної машинобудівної академії з нагоди відзначення Дня захисника України пройшли змагання Спартакиади із загальної фізичної підготовки серед студентів університетів, академій та інститутів (закладів вищої освіти III–IV рівнів акредитації) Донецької області.

У змаганнях узяли участь п'ять студентських команд: Донбаської державної машинобудівної академії (ДДМА, м. Краматорськ), Донецького національного медичного університету (ДНМУ, м. Лиман), Донбаського державного педагогічного університету (ДДПУ, м. Слов'янськ), Донбась-

кої національної академії будівництва і архітектури (ДОННАБА, м. Краматорськ) та Донецького національного технічного університету (ДОННТУ, м. Покровськ).

У складі збірної команди Академії виступали: Олександр Батарон-

Михайло Денисов, Олександр Ковальов, Руслан Крикливий, Андрій Кроливець, Дмитро Миленко, Владислав Пашенко, Богдан Садовников.

Змагання відбулися з чотирьох видів: підтягування на

перекладині, стрибок у довжину з місця, згинання й розгинання рук в упорі лежачи на підлозі та піднімання тулуба з положення лежачи до положення сидячи.

За підсумком змагань кращими стали представники Донецького національного технічного університету. Друге місце посіли студенти Донбаського державного педагогічного університету, а третє – господарі майданчику – команда Донбаської державної машинобудівної академії.

Вітаємо наших студентів – призерів змагань.

Власн. інф.

КОЗАЦЬКІ РОЗВАГИ

«Де козак, там і слава!» – під таким гаслом 15 жовтня в спортивній залі ФОК відбулося свято, приурочене до Дня українського козацтва.

Для наших студентів підготували різноманітні конкурси, де вони проявили свою спритність, кмітливість та непогані здібності у творчості. За кожний етап учасники отримували певну кількість балів, за якою і визначали переможця. Перше

місце посіла команда «Фаворит спорт», друге – «Санёчек» і третє – «Неуязвимые».

Раніше в Академії це свято не відзначали за такою цікавою програмою. Студенти слухали лекцію з історії разом із презентацією, що було досить інформативно, але не всім цікаво. А цього року зробили святкування не тільки корисним з погляду історії, а й більш розважальним.

Катерина Кочерова

БУДЬ-ЯКА ГАРНА ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МРІЇ

Есе

Моя почалася так. Ще з дитинства я полюбляла дорогу. Коли ти спостерігаєш у вікно потягу за тим, як невинно змінюється краєвид. Згодом, подорослішавши, я стала помічати менше, та й звичний маршрут втратив свою цікавість, мабуть, як і інші колісці цікаві для мене дрібниці.

Так сталося, що я досить рано почала мріяти про те, як стану чудовою мандрівницею, за плечима якої безліч подорожей та пригод. Мабуть, більшість із нас у дитинстві мали добру фантазію, яка дозволяла навіть підкорювати всесвіт. Але коли дитячі думки зіштовхуються з гранітом суворої реальності, крихке світосприйняття зазнає шкоди. Ці мрії стали чимось нереальним, на фоні звичайних обставин. Школа, домівка та постійне нерозуміння з боку батьків.

Якщо казати, що не було можливості подорожувати країною – це буде брехню. Можливість була, але мій страх чи невпевненість робили з мене жертву та заручницю власних думок.

Як і в кожній гарній історії, щось мало змінитися. У першу чергу, усередині мене. І так я наважилася обговорити чергову можливість зі своїми родичами. Та – бінго! Дивним чином у мене виходить долучитися до подорожі з двома школами та декількома студентами до Карпат. Попереду – невідомі люди та місця, спонтанні рішення та понад три доби в дорозі, галасливі дні та безсонні ночі, неймовірні краєвиди та прекрасні світанки.

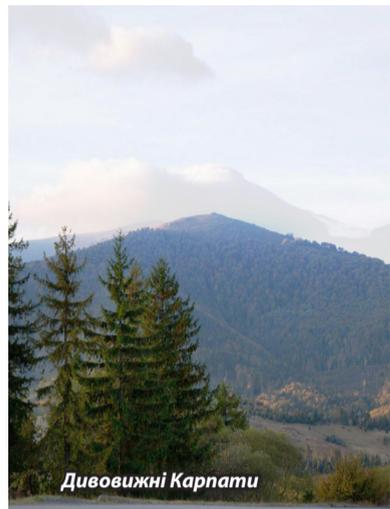
Подорож почалася!

Назавжди я запам'ятаю ці 30 годин в одному потязі, постійні перепочинки на довгих зупинках, розмови з кращими сусідами по «полиці» на услякі теми...

Справжня подорож починається там, де закінчується запланований туристичний виїзд, і, дякуючи Богу, у нас була справжня мандрівка. Як самостійні особистості, ми, студенти, при затримці у Львові не втрачали часу

дарма. Ось так вийшло незаплановане знайомство з містом Лева, і, як гарне завершення спонтанного кроку до невідомого, – світанок на Високому замку. А потім – приміський потяг крізь Карпати. Я добре запам'ятала ці довгі 6 годин на жорсткому сидінні, чудові Карпати з вікна та нашу спонтанно сплановану схему «хто сидить біля віконця», за допомогою якої кожен з нашої маленької компанії зумів насолодитися чудовим видом. Ті дні, коли ми не були в плацкарті, ми «жили» в хостелі. Та, мабуть, не жили, а лише ночували.

Першою пам'яткою, за нашим планом, був замок Паланок у Мукачеві, стіни якого, за словами гіда, стоять

Дивовижні Карпати

ще з XIII ст., а сучасний вигляд замок має з XVII ст. Свою назву – «Паланок» – замок бере від так званого паланку – дубового чостоколу, яким були укріплені рови навколо замку в XVII ст. А далі – моя екскурсія з гідом закінчилася на гомінливих дітлахах. Тому, коли ми вийшли на лівий бастион, наша «самостійна» частка групи взагалі вирішила залишитися там на той час, що в нас залишався. То був гарний приза-

хідний час, коли бачиш усе місто та ще й великі Карпати.

Скільки пам'ятаю, ми весь час кудись підіймалися: ще у Львові – на Високий замок, замок у Мукачеві, водоспад Шипіт, гора Гімба, озеро Синевір... І попри автобусні перевезення, ми своїми ніжнями доходили до кожного із запланованих місць. Але природні пам'ятки Закарпаття – це щось дійсно особливе. Від їхньої краси захоплює подих та вдається залишити на певний час цей світ, занурюючись у казку, часткою якої ти стаєш. І яким би інколи складним не був наш шлях – воно того варте.

Ми побачили центр із реабілітації ведмежат. Мабуть, найсумніше, що можна було б обрати. Одне дозволяє радіти, що кожного з ведмежат забрали із тих жажливих умов, у яких їх тримали, і зараз за ними доглядають, і вони вільно живуть на території заповідника. Після цього всерйоз замислюєшся над важливими речами.

Наступним став Ужгород. Це місто, яке зуміло мене закохати в себе. Місто, де безліч маленьких та приголомшливих дрібниць. Це місто кави, а для мене – ще й місто, де я вперше полюбила каву. Я для себе вирішила, що обов'язково туди повернуся.

Назавжди запам'ятаю Карпати і ті миті, коли ми неодноразово затримували всю групу, тому що дійсно насолоджувалися казкою поруч, наскільки могли.

Післямак

Досить непомітно минув час, і ми знову вдома. Що можна казати, якщо і досі в мене сильна жага опинитися знов у цьому плацкарті та почати розмови на серйозні (та не зовсім) теми, бачити за вікном гори й танок ліхтариків уночі, кращі світанки та змучені, але такі щасливі обличчя друзів.

Подорож – це незвичне життя. Це коли ти залишаєш майже все вдома та з мінімальним оснащенням живеш і дихаєш «на повну». Коли ти опиняєш-

Цікавинки Ужгорода

ся в кращому місці, тому що ти не тянеш туди за собою минуле. Коли люди поруч дійсно становляться друзями за тих обставин, у яких ви разом опиняєтесь. Це як подих на повні груди. Спроба побачити прекрасну дрібницю у величчю Божого творіння.

Для мене ця подорож стала значним кроком на шляху становлення моєї особистості.

Нумо! Шукаєш себе? Або, можливо, натхнення? Маєш страх? Почни свою подорож та відчуй себе інакше. Якщо тобі вдасться бути собою та подолати всі складнощі, ти вже не зможеш повернутися колишньою людиною. Ти побачиш, що таке справжнє життя. Воно поруч, лише відкрій свої очі! Після цієї мандрівки я дивлюся на світ інакше.

P.S. Ось так зародилася моя мрія зустріти світанок десь у горах, у наметі, у гарній компанії та з чашкою запашного чаю з додаванням дикої ялинки... Та в певний час, я знаю, обов'язково стану часткою цієї казки про дивовижну подорож із масою пригод.

Тетяна Ройбул

ЗАПИСКИ МАНДРІВНИКА

ДОБРЕ ТАМ, ДЕ НАС НЕМА

Зараз майже в кожного є можливість поїхати за кордон. Студенти та викладачі нашої Академії почали активніше мандрувати. Вони бачать не тільки красиву архітектуру та пейзажі, а й речі, які хочеться перейняти для нашої країни.

Ми починаємо цикл матеріалів, де мандрівники ділитимуться своїми враженнями від міст та країн, які вони відвідали.

Цього літа мені випала нагода відвідати декілька країн Прибалтики. І перше, про що хочеться розповісти, – Вільнюс: місто пива, повітряних куль, бурштину. Вільнюс для мене – особливе місто, не тільки через його архітектуру, а й через те, що знайомство з ним відбулося через історію Макса Фрая «Казки старого Вільнюса». Коли ти говориш про Вільнюс, одразу уявляєш похмурне місто. Але для нас була несподіванкою сонячна погода протягом усього перебування там.

Говорять, щоб познайомитися з Вільнюсом, треба заблукати його вулицями. Кожна його вулиця особлива: вулиця Літерату, вулиця Складувів та багато інших. Хоча місто невелике, ним можна ходити день і ніч, та все одно не встигнути подивитися все. Особливістю Вільнюса є те, що місто має республіку Ужупіс зі своїми власними прапором, президентом, конституцією і навіть армією з 12 осіб.

У старому місті треба заглядати в кожну арку: в одній ти побачиш якусь

історичну пам'ятку, а в іншій – затишний дворик. Архітектура цього міста по-своєму особлива. Будівлі не перебивають одна одну, і, незважаючи на вузькі вулички, можна відчути повну свободу. Також у місті є два оглядові майданчики, куди можна потрапити

Вільнюс з оглядового майданчика

безкоштовно. Вільнюс можна відвідати деякі музеї, а також без усяких перепон можна потрапити до будь-якого костюлу чи церкви.

Литовці зберегли історичний вигляд центру Вільнюса майже незмінним – зараз він внесений до списку

всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Тут не зустрінеш безглузких висоток або незграбних надбудов на старовинних будівлях. «Архітектурними доміантами» старого міста є численні костюли і церкви; решта будинків обмежені за висотою трьома-чотирма поверхами. Цього обмеження дотримуються і при новому будівництві, що дозволяє зберегти обличчя міста й атмосферу на його вулицях. Є у Вільнюсі, звичайно, і райони масової забудови, і хмарочоси, але їх зводять далеко від історичного центру.

Вулиці Вільнюса сповнені життям, але не можна сказати, що воно тут «б'є ключем». У Литві не прийнято голосно розмовляти і бурхливо виражати свої емоції. В основному мешканці Вільнюса не спілкуються російською мовою. У деяких випадках вони просто говорять, що її не розуміють, але справа виглядає трохи інакше. Литовці, з якими ми спілкувалися, вважають, що роки, проведені в складі СРСР, – це час в окупації, тому в них таке негативне ставлення до російського народу. Коли ми почали спілкувати-

ся з ними українською, вони просили перейти на російську, бо не розуміють української. Ось у таке становище потрапляють російськомовні народи.

У Вільнюсі дуже чисто, але скриньок для сміття через кожні декілька метрів немає. У більшості чистоті на вулицях сприяють пункти збору пляшок. При купівлі будь-якого продукту в скляній, жерстяній або пластиків тарі з вас додатково візьмуть по десять центів. Використану тару можна здати в будь-якому магазині – спеціальний автомат перевірить її цілісність і видасть чек на ті ж самі 10 центів, яким можна тут же розрахуватися за товари. Також у Вільнюсі не можна помітити «вірви око»-рекламу. У міс-

Вид на башню Гедеміноса

«ЧТО? ГДЕ? КОГДА?»

Ответы на вопросы из прошлого номера.

Вопрос 1. Когда персонаж фильма «Машина времени» высовывает руку, чтобы поймать медальон, у него начинает быстро ПРОИСХОДИТЬ ЭТО. Обычно ЭТО ПРОИСХОДИТ со скоростью один-два миллиметра в неделю. Происходит что?

Ответ: растут ногти.

Комментарий: рука оказывается в будущем, поэтому ногти начинают быстро расти.

Автор: Сергей Терентьев, Санкт-Петербург.

Вопрос 2. Если на монету, посвященную известному американскому герою, посветить фонариком, то монета отразит изображение животного. Какого?

Ответ: летучая мышь.

Комментарий: монета посвящена Бэтмену. Бэтмена вызывали при помощи прожектора, который отсвет от монеты и имитирует.

Автор: Сергей Терентьев, Санкт-Петербург.

Вопрос 3. Несмотря на выдающиеся способности, пацифист Альберт Эйнштейн не любил ИХ и называл ИХ неэтичными. Назовите ИХ.

Ответ: шахматы.

Комментарий: выдающиеся интеллектуальные способности позволяли Эйнштейну отлично играть в шахматы, но он не любил шахматы за воинственность и использование различных уловок ради достижения результата.

Автор: Владимир Островский, Киев.

Как мы уже сообщали, в начале октября в ДГМА состоялся традиционный чемпионат по игре «Что? Где? Когда?» среди студентов первого курса. Предлагаю вашему вниманию три вопроса с этого соревнования – самый простой, средней сложности и самый сложный.

Вопрос 1. (ответили почти все команды). В статье Википедии об этом автомобиле упоминаются дочери конструктора Прусова Наталья и Ирина, а также сыновья конструктора Соловьева Вадим и Андрей. Напишите название машины.

Вопрос 2. (ответила ровно половина команд). Журналистка Фиона Макдональд приводит данные о том, что американцы боятся ИХ больше, чем терактов. В другой статье об этом факте упоминается ОНО. Назовите ИХ одним словом.

Вопрос 3. (не ответил никто). Известный писатель высоко ценит творчество Мориса Дрюона. В 2013 году серия романов Дрюона «Проклятые короли» была переиздана на английском языке, а на обложку вынесли отзвук упомянутого писателя: «Это настоящая ОНА!» Назовите ЕЕ двумя словами.

Александр Мельников,
президент Клуба
интеллектуальных игр ДГМА

ті відсутні великі банери, які псують краєвиди, а якщо треба щось прорекламувати, то це маленькій банер, виконаний у спокійній кольоровій гаммі.

Кожне місце по-своєму особливе. Щоб ним насолодитися, треба провести там хоча б тиждень. За короткий проміжок часу ми помічаємо тільки найкраще, тому більш детально порівняти з Україною важко. Можна лише сказати, що країни з добре розвинутою туристичною сферою завжди будуть мати гарну обгортку, і, якщо щось буде не так, звичайний турист цього не помітить.

Подорожуйте, побачте все на власні очі та «візьміть» найкраще, щоб покращити нашу країну.

Софія Павлова

Газета «Академія»

Засновник і видавництво: ДДМА

Випускається з 17 грудня 1999 р.

ДЦ 1492 від 10.12.99

Головний редактор: В. Медведєв

Адреса засновника, видавництва та редакції:

84313 м. Краматорськ, вул. Академічна, 72,

ауд. 1411, тел. (0626) 41-81-20

E-mail: gazeta@dgma.donetsk.ua

Сайти: <http://www.dgma.donetsk.ua/publish/np/>,

Логотип газети за ескізом Т. Лук'янової

ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР
СОФІЯ ПАВЛОВА

Фото: В. Медведєв,

С. Хряков, А. Тищенко

Літературні коректори:

О. Дудченко, В. Лебединська

Верстка і комп'ютерний набір:

А. Капелешук, В. Лебединська

Над номером працювали:

В. Лебединська, К. Кочерова

Точка зору авторів

не завжди поділяється редакцією.

Відповідальність за достовірність

інформації несе автор.

Редакція зберігає право літературного

редагування і скорочення.

При використанні матеріалів посилання

на газету «Академія» обов'язкове.